

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Μά η διατυπώσεις μπορούν να τηρηθούν σ' ένα τόσο μικρό διάστημα ;

— Θα κάνουμε ότι μπορούμε για να τηρηθούν γιατί εγώ είμαι αναγκασμένος να φύγω πάλι για την 'Ιταλία. Πώς, ύπ' αυτές τις συνθήκες μπορώ ν' αφήσω την Παυλίνα έδω μόνη υπό την επίβλεψη μιάς γοηψίας υπηρετριάς ; "Όχι, κύριε Βώγκαν, πρέπει ή να γίνη γυναίκα σας πού της αναχωρήσεώς μου ή να την πάρω μαζί μου στην 'Ιταλία. "Αν συμβή το τελευταίο ίσως τότε να μη γίνη ποτέ κυρία Βώγκαν, γιατί έδω ένεργώ σύμφωνα μόνο με τη θέλησή μου, ενώ στην 'Ιταλία θά έπρεπε να συμβουλευθώ και άλλους και ίσως τότε ν' άλλαξα γνώμη.

— Πάμε λοιπόν στην Παυλίνα να της κάνουμε την πρόταση ! ελπα και σηκώθηκα με ζρηρότητα.

— "Εστω άπάντησε ο Τσένερι.

— "Ω εκείνη τη στιγμή ήμουν καθισμένος με την πλάτη πρὸς τὸ παράθυρο. Καθώς έστρεφα τὸ πρόσωπό μου πρὸς τὸ φῶς είδα ότι ὁ Τσένερι με κοιτούσε έπιμονα.

— "Η φαισιονομία σας δέ μου εινε άγνωστη, κύριε Βώγκαν, άν και δέν μπορώ να θυμηθῶ πού σας έχω ξαναδεί, μου έλεπε.

Του είπα ότι χωρίς άλλο με είχε δέ πρὸς στην έκκλησία του "Αγίου 'Ιωάννου στη Φλωρεντία. Θυμήθηκε την περίπτωση αυτή και φάνηκε ικανοποιημένος. Τότε προσκαλέσαμε ένα άμάξι πού μās έπήγε στη νέα κατοικία της Παυλίνας.

— "Έχετε την καλωσύνη να περιμένετε μιά στιγμή στὸν αντίθαλαμο, μου είπε ὁ Τσένερι όταν έφτάσαμε, για να προετοιμασῶ έντομεταξὺ την άνερία μου.

Σέ λίγο παρουσιάστηκε η Τερέζα με τὸ πρόσωπο κατωφιασμένο ὡπως πάντοτε.

— "Εκράτησα την υπόσχεσή μου ; με ρώτησε ιταλικά και σε χαμηλή φωνή.

— Την κρατήσατε και δέ θα τὸ ξεχάσετε.

— Μέ πληρώσατε και γι' αυτό δέν έχετε να με κατηγορήσετε ότι δέν σας έξυπνέρεται. Μά δέν πρέπει μιά μέρα να με μεμφήτε ότι δέν σας προειδοποίησα, γιατί, άκούστε με, σας τὸ ξαναλέω, η σιουορίνα Παυλίνα δέν εινε πλασμένη ούτε για τὸν έρωτα ούτε για τὸ γάμο.

Τρελλή προληπτική γρηά.

"Αεφρα άκούσατε ένα κουδούνι από μέσα και η Τερέζα μ' άφησε. Ξαναγύρισε σε λίγες στιγμές και μ' ὄδηγησε σε μιά κάμαρη τὸυ επάνω πατώματος ὅπου βόηκα την πολυγαλημένη μου Παυλίνα μαζί με τὸ θεο της. "Εξείνη με ζούταε με τὰ μεγάλα ὄνειροπόλα μάτια της. Κι' ὁ μεγαλύτερος βλάκας τὸυ κόσμου άν ήμουν δέ θα μπορούσα να ζολαρευθῶ λέγοντας ότι διέκρινα μέσα σ' αυτά μιά σπίθα άγάπης.

Περίμενα να δῶ τὸ δόκτορα Τσένερι να μās άφήσει μόνους. Μά δέν τὸ έκανε. Με ἕφος άξιοπρεπές με ὄδηγησε κοντά στην άνερία του.

— Παυλίνα, τὴ ρώτησε, γνωρίζετε τὸν κύριο ;

— Ναι, τὸν γνωρίζω.

— "Ο χ. Βώγκαν, έξακολούθησε ὁ Τσένερι, μās έκανε τὴ τιμὴ να σε ζητήση σε γάμο.

Μου έκανε κακή έντύπωση τὸ γεγονός ότι η πρότασίς μου γινόταν έτσι δια τῆς έμεμβάσεως ενός τρίτου. Γι' αυτό προχώρησα και τῆς έπιασα τὸ χέρι ψιθουρίζοντας.

— Παυλίνα, από την πρώτη μέρα πού σας είδα, σας άγάπησα. Θέλετε να γίνετε σύζυγός μου ;

— Ναι, άν τὸ θέλετε σείς, μου άπάντησε με γλυκύτητα, μά χωρίς τὸ βλέμμα της ν' δείχνη καμιά συγχίνηση.

— "Ισως να μη μ' αγαπάτε άκόμα, της είπα εγώ, μά θα μ' άγαπήσετε άργότερα. Δέν είν' έτσι άγαπητή μου ;

"Εξείνη δέ μου άπάντησε, μά ούτε έδειξε καμιά διάθεση ν' άποσύρη τὸ χέρι της πού κρατούσα μέσα στὸ δικό μου.

— "Ευτυχός ! είπε τότε ὁ Τσένερι. Θα τὰ κανονίσω "Εγώ ὅλα με την Παυλίνα. "Από μέρος σας κάμετε ότι εινε αναγκαίο για μεθαύριο.

— Δέν είπε γρήγορα είπα.

— Πράγματι, μά δέ χωράει άναβολή ! Δέ μπορώ ν' αναβάλλω την άναχώρησή μου ούτε με τὰ ὦρα. Χαίρετε, ξαναγύρισε αυριο.

Μέσα στὸ μυαλό μου ενα σφοδρό ιδέες αντίθετες σχηματίζονταν. Βέβαια, η έπιθυμία πού είχα να νυμφευθῶ την Παυλίνα ήταν μεγάλη, μά δέν μπορούσα να κρύψω από τὸν εαυτό μου την άδιαφορία της. "Εδίσταξα. Προτού παντρευθῶμε, θά έπρεπε να την κάω πρώτα να μ' αγαπήση. Δέ θα ήταν καλλίτερα να την άκολουθήσω στην 'Ιταλία ὅπου θά πήγαινε μαζί με τὸ θεο της και να

βεβαιωθῶ ότι ήταν δυνατό να μ' αγαπήση. Μ' από την άλλη μεριά συλλογίζομουν την κάπως άόριστη άπειλή του Τσένερι. "Αν την έπαιρνε μαζί του στην 'Ιταλία, μου είχε πει, ίσως ν' άλλαξε γνώμη. Και στὸ τέλος ήμουν έρωτευμένος μαζί της και μὸς την έδινα χωρίς έπιφύλαξη. "Όχι, είπα άς γίνει ότι γίνει, σε δυό μέρες η Παυλίνα θά εινε γυναίκα μου !

Την ξαναείδα την άλλη μέρα, μά δέν ήταν μόνη. "Ο Τσένερι έμεινε μαζί μας καθ' ὅλο τὸ διάστημα χωρίς να μās άφήση ούτε μία στιγμή. "Η Παυλίνα ήταν γλυκειά, σιωπηλή, έπιφύλακτική. "Εγώ δέ είχα πολλά πράγματα για να εινε έτοιμα ὅλα για τὸ γάμο την άλλη μέρα. Ποτέ ένας έρωας δέν ήταν τόσο σύντομος και τόσο παρόδοξος ὡσο ὁ δικός μου. Τὸ ίδιο βράδυ ὅλα είχαν έτοιμασθεί και τὸ άλλο πρωί, ὁ Ζιλμπέρ Βώγκαν και η Παυλίνα Μῶς είχαν γίνει σύζυγοι.

Εὐθὺς άμέσως μετὰ την τελετή, ὁ δόκτωρ Τσένερι έφυγε και η Τερέζα μου άνήγγειλε, πρὸς μεγάλη μου έκπληξη ότι έκόπησε να τὸν άκολουθήση. Δέν έξέχασε ὡστόσο ν' ἔρηθε να τῆς δῶσω την άμοιβή πού της είχα τάξει. Τῆς την έδωσα με ὅλη μου την καρδιά.

Τότε μαζί με την ὄραία μου σύζυγο φύγαμε για τίς λιμένες τῆς Σκωτίας.

V

"Ένα μοναδικό ταξίδι γάμο

"Ημουν περήφανος ν' εὐτυχισμένος πού βρισκόμουν καθισμένος στὸ πλαί τῆς Παυλίνας μέσα στὸ ίδιο βαγόνι τὸυ τρένου πού μās έφεραε πρὸς τὸ βορρά. "Ημουν εύτυχής, έτσι νομίξα τουλάχιστο ὡστόσο μου ξαναρχόντουσαν στὸ μυαλό τ' άνησυχαστικά λόγια πού μου είχε πει ὁ Τσένερι : "Εκείνος πού θά παντρευθῆ την Παυλίνα Μῶς πρέπει να ικανοποιηθῆ παίρνοντας την έτσι ὅπως εινε και δέν πρέπει να μάθη τὸ παρελθόν της.

Δέν έπηρα ούτε μιά στιγμή στὰ σοβαρά αυτή τῆ συμφωνία. "Οταν κατορθώσω να κάνω τη Παυλίνα να με αγαπήση, σκεπτόμουν, είμαι βέβαιος ότι μόνη της ίδια θά μου διηγηθῆ την ιστορία της : δέν θά χροιασθῆ ούτε καν να τῆς τὸ ζητήσω, θάρθῆ η στιγμή να μου κάνει αυτή την έκμυστηρευση. Δέν θά υπάρχουν πιά τότε μυστικά μεταξὺ μās.»

Τί πλάνη ! Τίποτε δέν έμελλε να σπάση τὸν παγομένο φραγμό πού περιτύλιγε τη γυναίκα μου. "Οταν τῆς είπα, τίς πρώτες στιγμές πού μείναμε μόνον : "Είμαι πιά δική μου, δική μου μόνο και για πάντα !» Τὸ χέρι της έμεινε σάν άδιάφορο μέσα στὸ δικό μου. "Επλησίασα τὰ χείλη μου στὸ μάγουλό της. Δέ θέλησε βέβαια τὸ φίλημα μου, μά δέν έράνηκε πὸς τὸ έννόησε.

Παυλίνα ! τῆς ψιθύρισα, φώναξέ με μιά φορά : "Ζιλμπέρ, σύζυγέ μου !»

"Εκείνη επανέλαβε τὰ λόγια μου αυτά, σάν παιδί πού άποστηθίζει τὸ μάθημά του.

Με κατέβησε τὸ άχρωμάτιστο τῆς φωνῆς της, πού δέν έξέφραζε τίποτα.

Μά βόηκα κι' αυτή τῆ φορά μιά έξήγηση στην παθητική της στάση. Γιατί τάχα να με είχε αγαπήσει τόσο γρήγορα. Μόλις χθές άλλωστε είχε μάθει πὸς ήταν τὸ βαρφιστικό μου ὄνομα. Είχε γίνη σύζυγός μου ὑπακούοντας στην θέληση του θείου της. Μπορούσα τουλάχιστον να παρηγορησμαι σκεπτόμενος ότι δέν είχε ξανααναγκαστεί σ' αυτό τὸν γάμο κι' ότι δέν ήμουν άπεχθής. Δέν έχασα λοιπόν τίς έλπίδες μου και σκέφτηκα να τῆς προφέρω τὸν έρωτά μου με σεβασμό, ὅπως πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος σ' αυτήν πού αγαπά. "Ημουν σύζυγός της κι' αυτό δέν μ' έμποδίζει να καταστήσω σιγά σιγά την καρδιά της, χωρίς να χρησιμοποιήσω κανένα από τὰ δικαιώματα πού ὁ νόμος μου έδινε ἐπ' αυτής.

Προσπάθησα να ανακαλύψω τί αγαπούσε και τί απεχθανόταν η Παυλίνα και να σπουδάσω τὸ χαρακτήρα της, τὰ γούστα της, να μάθω τίς έπιθυμίες της και τὰ όνειρά της, να διαβάσω μέσα τίς σκέψεις της. Μά αλλοίμονο ! η Παυλίνα φαινόταν άνικανη να έχη έπιθυμίες, όνειρα, σκέψεις. "Όχι, ὁ αλλόκοτος γάμος μας δέν έφτανε μόνο για να έξιγηρή την άπάθεια μέσα στην ὅποια ήταν βυθισμένη !

"Επικατέστην μόνος μου ὑπὲρ αυτής ὅλες τίς έλαφροντικές περιπτώσεις. "Ισως να ήταν κουρασμένη, σκεπτόμουν, παραγμένη, χωρίς άλλο η σκέψη της θά ήταν άποροφημένη από τὸ άεσπο και άπροσόντο ίσως γεγονός πού είχε συντελεσθεί την ήμερα εκείνη. "Αφού δέ μόρεσα να τῆς άποσπάσω μιά λέξη, στὸ τέλος βυθίστηκα κι' εγώ ὁ ίδιος στη σιωπή. ("Ακολουθεί)

